

A.D. Jørgensen- 40 fortællinger af fædrelandets historie, (1882).

Mandag den 1. juli mødtes de to flåder, hver især på henved 40 orlogsmænd, mellem Femern og den sønderjydske kyst, det farvand, som fra gammel tid kaldtes Kolberg Hede. Henimod middag angreb svenskerne, hvem vinden var gunstig, de forreste skibe i den danske flåde; kongen stod straks med »Trefoldigheden» ind på dem for at komme den tapre Jørgen Vind til hjælp. Slaget vedblev at være spredt, både Christian 4. og Klas Flemming bebrejdede bag efter deres skibskaptajner, at de havde holdt sig tilbage og undladt i rette tid at gøre deres pligt. Det kunne således ske, at kongeskibet længe kæmpede ene med fire modstandere og blev hårdt medtaget. En kugle traf skansen og splintrede både jern og træ; flere såredes, deriblandt kongen selv, Ejler Ulfeld faldt og rev ham omkuld i faldet. Der opstod nu stor forvirring, og fra alle sider lød det: »kongen er falden». Men den gamle helt rejste sig snart igen, lod sine sår forbinde og opmuntrede enhver til at gøre sin pligt. Han havde over 20 mindre sår, øret var flænget, det højre øje kvæstet og et par tænder slåede ud af munden på ham. Kampen, der et øjeblik havde været opgivet, optoges igen og fortsattes, indtil mørket faldt på, 10 timer efter at den var begyndt. Den svenske flåde trak sig tilbage til fjorden ved Kiel og holdtes her indespærret, indtil det 4 uger efter lykkedes den at slippe ud. Kongen led længe efter af sine sår; det skadelidte øje kom sig aldrig igen.